

Arrest

nr. 61 636 van 17 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaanse staatsburger te zijn van Igbo origine en afkomstig van Uga (Anambra State). U bent een weduwe en heeft vijf kinderen. U kwam op 15 oktober 2008 naar België vergezeld van twee dochters, (Pr.) en (Pe.).

U vroeg diende eerste asielaanvraag in op 16 oktober 2008 in België. Op 17 december 2009 nam het CGVS de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 27 april 2010 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd (RVV Arrest nr. 42.485). Uw beroep bij de Raad van State werd op 28 mei 2010 niet toelaatbaar verklaard (RvSt Arrest nr. 5713 in de zaak A.196.533). U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 25 juni 2010 diende u een **tweede asielaanvraag** in. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legde u een brief en e-mail voor van uw zonen die in Nigeria verblijven alsook een brief van uw dochters die samen met u in België verblijven. De Dienst Vreemdelingenzaken nam op 28 juli 2010 de beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 15 mei 2008 diende u een **derde asielaanvraag** in. In het kader hiervan verklaart u dat uw zonen en zus na uw vertrek uit Nigeria nieuwe problemen kenden met de familie van uw overleden man. Uw zonen werden in jullie dorp Uga neergeslagen en bedreigd door de familie en dorpsgenoten van uw overleden man. In mei 2010 verlieten ze het dorp en gingen bij uw zus in Lagos wonen. In juni 2010 kwam (J.), de broer van uw man, naar het huis van uw zus en ondernam een poging uw zonen te ontvoeren. Ze konden ontsnappen en schuilen sindsdien bij verschillende vrienden in Lagos. In juni 2010 zond (J.) mannen naar het schuiladres van uw zonen om hen te ontvoeren. Ze werden gewaarschuwd door een vriend en konden ontsnappen. In december 2010 werd de zoon van uw zus ontvoerd, waarop uw zus en haar man van de ontvoerders de boodschap kregen dat ze ofwel u moesten uitleveren, ofwel een grote som losgeld betalen.

Ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag legt u een brief voor van uw advocaat met volgende stukken: medische attesten van u en uw twee dochters, een uittreksel van een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe, een uittreksel van het algemeen ambtsbericht van Nigeria, een attest, lidkaart en opvolgingskaarten van de Group pour l'Abolition des Mutilations Génitales de Belgique (GAMS) en tenslotte een e-mail vanwege het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) waaruit blijkt dat het dossier bij de organisatie in behandeling is. Daarnaast legde u een brief neer van het OCMW Boechout.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden vastgesteld dat in hogervermelde beslissing van het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds uw problemen met uw schoonfamilie werden betwijfeld, waardoor vragen konden worden gesteld bij de geloofwaardigheid van uw voorziene huwelijk met de broer van uw man na diens dood, alsook de gedwongen besnijdenis van uw dochters op initiatief van uw schoonfamilie. Bovendien werd in deze beslissing geargumenteed dat –zelfs als de door u aangehaalde feiten aan de werkelijkheid zouden beantwoorden – u niet aannemelijk heeft gemaakt dat het verlaten van uw land de enige mogelijke optie voor u was.

Ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag brengt u volgende elementen aan: U verklaart dat u niet naar Nigeria terugkan omdat u vreest dat u en uw kinderen gedood zullen worden door uw schoonfamilie in opdracht van de oudere broer van uw overleden man, genaamd (J.). U haalt hierbij de nieuwe problemen aan die uw zonen, uw zus en haar gezin kenden met de familie van uw overleden man nadat u Nigeria hebt verlaten en die er volgens u op wijzen dat uw schoonfamilie nog steeds achter u aan zit (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 3 januari 2011, hierna CGVS, p.2). Wat betreft de nieuwe elementen kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.

Vooreerst zijn uw verklaringen met betrekking tot de nieuwe problemen van uw zonen en het gezin van uw zus met uw schoonfamilie niet geloofwaardig.

U verklaart dat uw schoonfamilie na uw vertrek uit Nigeria pogingen ondernam om uw zonen te ontvoeren en ze in opdracht van hen werden neergeslagen. Daarnaast stelt u dat ook het gezin van uw zus werd bedreigd en de zoon van uw zus ontvoerd werd door huurlingen van uw schoonbroer (CGVS, p.2 en p.4).

Deze nieuwe feiten waarnaar u verwijst bouwen voort op eerder ongeloofwaardig bevonden problemen. Immers, u stelt dat de vervolging van uw kinderen en het gezin van uw zus door uw schoonfamilie een gevolg is van het feit dat uw schoonfamilie u zoekt en wil doden omwille van uw ongehoorzaamheid aan de dorpstraditie (CGVS, p.3). Gezien in uw eerste asielaanvraag uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met uw schoonfamilie niet geloofwaardig werden geacht kan evenmin geloof worden gehecht aan de vervolging die uw familie in Nigeria na uw vertrek zou hebben meegemaakt als gevolg van deze problemen.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de nieuwe problemen van uw familie verder ondermijnd door inconsistenties en onwaarschijnlijkheden. Met betrekking tot de problemen van uw zonen stelt u dat uw schoonfamilie soms mensen inhuurt om uw zonen te slaan waarna ze hen achterlaten, waarmee ze wilden tonen dat ze niet vergeten hebben wat u heeft misdaan ten aanzien van uw schoonfamilie (CGVS, p.4). Daarnaast verklaart u dat ze in diezelfde periode ook mensen zonden om hen te ontvoeren, om u op die manier onder druk te zetten om uw schuilplaats te verlaten (CGVS, p.4). Het is evenwel niet logisch dat volgens u enerzijds de pogingen tot ontvoeringen telkens mislukten omdat uw zonen telkens tijdig konden wegluchten (CGVS, pp.4-5) en ze anderzijds uw zonen wel konden neerslaan maar nalieten hen mee te nemen (CGVS, p.4).

Verder beweerde u dat de pogingen tot ontvoering van uw zonen 'regelmatig' gebeurden (CGVS, p.4) en dat uw schoonbroer 'ontelbare' keren uw kinderen en uw zus bezocht en hierbij bedreigingen uitte (CGVS, p.4). Wanneer u echter naar details over deze pogingen werd gevraagd zei u daarentegen dat er slechts 2 pogingen tot ontvoering waren, waarbij uw schoonbroer één keer in eigen persoon kwam (CGVS, p.5).

Verder stelde u dat een vriend van uw zonen de tweede poging tot ontvoering vrijdelde omdat hij uw zonen kon waarschuwen voor de kidnappers (CGVS, p.5). Gevraagd hoe de jongen wist dat men uw zonen ging kidnappen, verklaarde u dat in Nigeria kidnappers herkenbaar zijn door hun manier van lopen (CGVS, p.5), wat evenwel weinig plausibel is.

Daarnaast werden nog tegenstrijdigheden opgemerkt betreffende de door u opgegeven data van de gebeurtenissen. Zo stelde u eerst dat de verschillende momenten waarop uw zonen werden geslagen plaatsvonden vóór april 2010 (CGVS, p.4), dus toen uw zonen nog in Uga woonden (CGVS, p.5). De pogingen tot ontvoering gebeurden volgens uw verklaringen in juni 2010 (CGVS, p.5), toen uw zonen reeds in Lagos verbleven. Elders in uw verklaringen stelt u in strijd hiermee dat de pogingen tot ontvoering en slaagpartijen in dezelfde periode plaatsvonden (CGVS, p.5).

U verwees in dit verband ook naar de brief en email van uw zonen die u neerlegde ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag (CGVS, pp.7), waarin uw zonen vertellen over hun problemen en wijzen op het gevaar dat u zou lopen indien u naar Nigeria terugkeert. Dergelijke documenten zijn evenwel precair van aard daar zij vaak een "gesolliciteerd" karakter vertonen en kunnen bezwaarlijk als een objectief bewijs worden beschouwd.

Wat betreft de ontvoering van uw neef in december 2010 kan nog worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs aanhaalt om uw verklaringen te staven (CGVS, pp.6-7). Uit het voorgaande blijkt dat ernstig kan worden getwijfeld aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande de problemen van uw eigen familie in Nigeria met de familie van uw overleden man. Derhalve kunnen deze verklaringen evenmin uw bewering ondersteunen dat de familie van uw overleden man naar u op zoek is en de intentie heeft u en uw dochters te doden (CGVS, pp.7-8).

Wat betreft de vrees voor besnijdenis van uw dochters kan het volgende worden opgemerkt.

U legde in dit verband nieuwe documenten voor, namelijk uitsneden uit het algemeen ambtsbericht van Nigeria van december 2009 en uit een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe dd. 12 april 2010, waarin gewezen op het gebrek aan concrete rechtsvervolging voor het plegen van vrouwelijke genitale verminking in de staten waar deze praktijk bij wet verboden is. De door u voorgelegde attesten opgesteld door Dr. (D.) dd. 1 december 2009 en door Dr. (D.L.V.) dd. 6 september 2010 tonen aan dat u een besnijdenis heeft ondergaan en uw dochters niet en dat uw dochters niet aan een besmettelijke ziekte lijden.

Uit het gegeven dat er geen gevallen van veroordeling bekend zijn kan echter niet automatisch worden besloten dat er geen bescherming voorhanden is in Nigeria en dat uw dochters een besnijdenis zullen ondergaan bij een terugkeer naar Nigeria. Bovendien duidt het feit dat in de staat Bayelsa (waar u de besnijdenis vreest) een wet werd goedgekeurd die vrouwelijke genitale verminking verbiedt (zie landeninformatie), op een zekere eenstemmigheid met betrekking tot de weerstand tegen vrouwenbesnijdenis vanwege de wetgevende instanties, die de vertegenwoordigers vormen van de bevolking van Bayelsa State. Ook uw verklaring tijdens het eerste gehoor dat er campagnes tegen vrouwelijke genitale verminking worden gehouden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 4 december 2009, p.11), alsook de dalende prevalentie van vrouwenbesnijdenissen (zie landeninformatie) in Nigeria wijzen op een dergelijke positieve evolutie in de publieke opinie.

Daarenboven wijzigt deze informatie niets aan het argument dat reeds werd aangehaald in uw eerste asielaanvraag, namelijk dat bij een dreigende besnijdenis voor vrouwen en hun kinderen mogelijk is hieraan te komen door zich elders in Nigeria te vestigen en steun te zoeken bij daartoe gespecialiseerde organisaties (zie landeninformatie).

Er kan derhalve niet worden besloten dat u niet in de mogelijkheid zou zijn om een gedwongen besnijdenis van uw dochters te voorkomen bij een terugkeer naar Nigeria. De documenten van het GAMS wijzigen deze motivering niet. Ze bevestigen dat u zelf uitdrukkelijk tegen vrouwelijke genitale verminking bent gekant en dat u een engagement aangaat om u dochters te beschermen tegen elke vorm van seksuele mutilatie.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

De door u in neergelegde documenten wijzigen bovenstaande motivering niet. De brief en e-mail van uw zonen, de informatie aangaande vrouwelijke genitale verminking in Nigeria, de medische attesten en de documenten van het GAMS werden hierboven reeds besproken.

De e-mail dd. 8 september 2010 waarin staat dat de behandeling van dit dossier door het BCHV vertraging heeft opgelopen kan verder deze asielaanvraag niet ondersteunen daar er tot op heden geen advies werd geformuleerd.

Tenslotte legde u een brief voor van het OCMW te Boechout waarin men vraagt dat indien uw derde asielaanvraag in overweging zou worden genomen, u opnieuw zou worden toegewezen aan het LOI van Boechout, waar u en uw dochters reeds opgevolgd worden en geïntegreerd zijn. De voorgehouden integratie is evenwel niet relevant bij de beoordeling van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster beroept zich in een eerste en enig middel op de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, de motiveringsverplichting van artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekster voert ook een schending van artikel 48/4 aan.

Verzoekster betoogt dat de stelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) dat de nieuwe elementen voortbouwen op eerder ongeloofwaardig bevonden problemen, op zich geen argument is. Zij benadrukt dat het al dan niet geloofwaardig bevinden van een verhaal steeds subjectief is en merkt op dat het CGVS, bij gebrek aan bewijs, een verhaal al snel ongeloofwaardig vindt. Verzoekster stelt dat zij aan de hand van de nieuwe elementen tracht aan te tonen dat haar asielaanvraag wel degelijk reëel en actueel is.

Waar de commissaris-generaal stelt dat haar aanvraag inconsequenties en onwaarschijnlijkheden bevat, wijst verzoekster op het streefverloop van het gehoor. Vragen moesten verschillende keren gesteld worden omdat verzoekster ze niet geheel begreep. Een eventueel misverstand over de tijdsaanduiding van de slagen en ontvoeringen van haar kinderen dient in deze context gekaderd te worden. Verzoekster merkt op dat het door de moeilijke formulering van de vragen leek alsof de interviewster valstrikken legde en dat het gebruik van de verschillende tijdsaanduidingen ‘regelmatig’, ‘ontelbare keren’, etc. getuigt van slechte wil. Verzoekster verduidelijkt dat haar zonen aanvankelijk enkel geslagen werden en dat pas sinds hun verblijf in Lagos ontvoeringspogingen werden ondernomen.

Betreffende de vrees voor besnijdenis van haar dochters betoogt verzoekster dat zij deze niet zal kunnen voorkomen bij een terugkeer. Ze vreest door haar schoonfamilie gedwongen te zullen worden haar dochters te laten besnijden en stelt dat er geen mogelijkheid is zich hiertegen te verzetten. Ter ondersteuning verwijst zij naar een uittreksel uit het Algemeen Ambtsbericht Nigeria van december 2009 en een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe van 12 april 2010. Hierin wordt gesteld dat er weliswaar wetgeving bestaat in Nigeria betreffende gedwongen vrouwenbesnijdenis maar dat deze geen bescherming biedt aangezien er nog geen rechtsvervolging is geweest. Aangaande de stelling van het CGVS dat uit het feit dat er nog geen rechtsvervolging is geweest niet kan besloten worden dat er geen bescherming voorhanden zou zijn, merkt verzoekster op dat dit wel degelijk aantoonde dat vrouwen niet naar de autoriteiten (durven) stappen of dat geen gevolg wordt gegeven aan hun klachten.

Verzoekster voert aan dat uit het Thematisch Ambtsbericht bijgebracht door het CGVS blijkt dat een grote groep vrouwen in Nigeria (19%) het slachtoffer is van genitale verminking (FGM). Tevens blijkt hieruit dat in de staten waar FGM strafbaar is gesteld, veel politieagenten niet op de hoogte zijn van dit verbod. Sommige agenten zien FGM als een rite de passage die alle deugdzame vrouwen moeten ondergaan. Ook de uitweg die het CGVS voorstelt wordt in het Thematisch Ambtsbericht tegengesproken. Hierin wordt immers gesteld dat de overgrote meerderheid van de vrouwen die dreigen slachtoffer te worden van FGM zich nooit tot een shelter durft te wenden vermits dit betekent dat zij zich verzet tegen oudere familieleden en zij mogelijk uit de familie verstoten wordt. Verzoekster benadrukt dat het de overheid is die slachtoffers van vervolging dient te beschermen en niet de NGO's. Zij wijst erop dat zij hulp zocht bij de autoriteiten, namelijk bij de politie, maar dat deze weigerde haar te helpen.

Verzoekster verwijst naar de *"Guidance note on Refugee claims relating to female genital mutilation"* van UNHCR van mei 2009, waarin wordt bevestigd dat genitale verminking ernstig moet worden genomen, zelfs als deze al heeft plaatsgevonden. Zij stelt dat de genitale verminking die haar werd aangedaan door haar schoonfamilie een traumatische ervaring was en zij de gevolgen hiervan haar hele leven zal moeten dragen, zowel op fysiek als psychologisch vlak. Verzoekster wenst haar dochters van een dergelijke behandeling te behoeden. Indien zij zou moeten terugkeren zou zij voortdurend bang zijn dat haar dochters genitaal gemutileerd zullen worden.

Verzoekster stelt dat zij, indien zij naar Nigeria zou moeten terugkeren, als alleenstaande moeder ver van haar familie zal moeten gaan wonen en geen enkele bron van inkomsten zal hebben. Zij benadrukt dat het voor vrouwen bijna onmogelijk is om zonder familie of echtgenoot te overleven en verwijst te dezen naar de *"Guidance note on Refugee claims relating to female genital mutilation"* van UNHCR. Zij vraagt zich af of het CGVS dit werkelijk een menswaardig leven vindt.

Naast de onjuiste en niet-afdoende motivering, schendt het geheel van de bestreden beslissing artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.2. Verzoekster baseert haar huidige, derde asielaanvraag op nieuwe problemen die haar zonen en het gezin van haar zus ervaren hebben met haar schoonfamilie. De bestreden beslissing merkt terecht op dat verzoeksters verklaringen dienaangaande niet consistent zijn.

2.2.2.1. Waar verzoekster aanvoert dat het gehoor nogal stroef is verlopen, wordt vastgesteld dat

- verzoekster bij de aanvang van haar derde asielaanvraag, zoals bij haar voorgaande asielaanvragen, zelf verzocht om de bijstand van een tolk Igbo;
- verzoekster en haar advocaat ter terechtzitting bevestigen dat het gehoor op het CGVS in het Igbo werd afgenomen. Uit het gehoorverslag van de derde asielaanvraag blijkt bovendien dat verzoekster tijdens het gehoor bij het CGVS werd bijgestaan door de tolk met tolknummer 907 (administratief dossier, map derde asielaanvraag, stuk 5). Dient te worden opgemerkt dat dezelfde tolk verzoekster bijstond tijdens voorgaande gehoren (administratief dossier, map eerste asielaanvraag, stuk 3; map tweede asielaanvraag, stuk 2; map derde asielaanvraag, stuk 12) en dat verzoekster nooit problemen heeft gemeld omtrent de wijze waarop deze gehoren zijn verlopen;
- uit het gehoorverslag blijkt dat de dossierbehandelaar de vragen opnieuw heeft gesteld wanneer een inconsistentie werd opgemerkt en dat verzoekster ook zelf vaak heeft ingegrepen in het Engels (administratief dossier, map derde asielaanvraag, stuk 5, p.9);
Uit het gehoorverslag blijkt tevens dat de advocaat aan het einde van het gehoor weliswaar melding maakte van problemen, die werden gemeld tijdens de pauze, met de vertolking. Wanneer door de interviewer hierop werd geantwoord dat het uiteindelijke resultaat een correcte weergave is van het relaas nu hij, wanneer een inconsistentie werd opgemerkt, de vraag opnieuw stelde en verzoekster zelf ook vaak ingreep en dit, gezien haar Engels behoorlijk is, ook kon, formuleerde verzoeksters advocaat vervolgens geen verdere opmerkingen;
- wat betreft de vraag in het verzoekschrift om de bijstand van een tolk Temne, ter terechtzitting wordt bevestigd dat verzoekster geen Temne spreekt en dat het verzoek om een tolk Temne een vergissing betreft.

2.2.2.2. Verzoekster voert geen concrete argumentatie ten aanzien van de vaststellingen in de bestreden beslissing dat

- het niet logisch is dat volgens haar enerzijds de pogingen door mensen aangesteld door haar schoonfamilie tot ontvoering van haar zonen steeds mislukten omdat zij tijdig konden wegvluchten en ze anderzijds haar zonen wel konden neerslaan maar nalieten hen mee te nemen (*ibid.*, p.4-5);
- haar verklaring dat een vriend van haar zonen de tweede poging tot ontvoering heeft verijdeld omdat hij de kidnappers heeft herkend door hun manier van lopen (*ibid.*, p.5) niet aannemelijk is;
- de brief en email van verzoeksters zonen die zij heeft neergelegd ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag, niet als een objectief bewijs kunnen worden beschouwd vermits deze documenten een gesolliciteerd karakter vertonen.

Deze vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, blijven derhalve onverminderd overeind.

Verzoekster brengt evenmin enig begin van bewijs bij ter staving van haar verklaringen aangaande de beweerdte ontvoering van haar neef in december 2010.

De teloorgegangene geloofwaardigheid, zoals vastgesteld in arrest 42 485 van de Raad, van verzoekster inzake haar vermeende vrees omwille van vervolging door de schoonfamilie wegens de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen inzake haar echtgenoot en de mogelijkheid tot bescherming wordt niet hersteld door de verklaringen in onderhavige procedure.

2.2.2.3. Wat betreft de vrees voor gedwongen besnijdenis van verzoeksters dochters bij een terugkeer naar Nigeria, dient te worden opgemerkt dat zowel uit de landeninformatie (administratief dossier, map derde asielaanvraag, stuk 16) als uit de door verzoekster bijgebrachte informatie (*ibid.*, stuk 15) blijkt dat in de staat Bayelsa, waar verzoekster de besnijdenis vreest, een wet werd goedgekeurd die vrouwelijke genitale verminking strafbaar stelt. Verzoeksters verweer dat er weliswaar wetgeving bestaat in Nigeria betreffende gedwongen vrouwenbesnijdenis maar dat deze op geen enkele manier bescherming biedt vermits er nog geen enkel concreet geval van rechtsvervolging is geweest, is niet afdoende om een daadwerkelijk gebrek aan bescherming aannemelijk te maken.

Verzoekster maakt tevens niet aannemelijk dat zij haar problemen en de eventueel toekomstige problemen van haar dochters, niet kan oplossen door zich elders in Nigeria te vestigen. Zo zou zij zich, gelet op de landeninformatie waaruit blijkt dat genitale verminking vaker voorkomt op het platteland dan in de steden (*ibid.*, stuk 16), kunnen vestigen in een andere stad. Waar verzoekster verwijst naar de *“Guidance note on Refugee claims relating to female genital mutilation”* van UNHCR waaruit blijkt dat *“er [...] normaal gezien geen redelijk intern vluchtalternatief [is] als de aanvrager dan zonder familiale steun zou komen te staan (zoals verondersteld kan worden in zaken waar de dreiging van genitale verminking uitgaat van haar onmiddellijke familieleden)”*, dient te worden opgemerkt dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat de dreiging van besnijdenis uitgaat van haar schoonfamilie. Mede gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoeksters problemen met haar schoonfamilie toont zij, die zich tevens persoonlijk verzet tegen de besnijdenis van haar dochters, niet aan dat zij niet in staat zou zijn om de eventuele besnijdenis van haar dochters te verhinderen.

2.2.2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.1. Verzoekster vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.2. Verzoekster voert geen argumentatie inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas (zie sub 2.2.2.1. - 2.2.2.3.) en de elementen in het administratief dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.4. De materiële motiveringsplicht is niet geschonden. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS